

درجه

در حاشیه دیدار اعضای کمیسیون فرهنگی مجلس با نمایندگان انجمن‌های تجسمی

دو جلسه و ۱۰ نکته



علی فرامرزی

● بنابر آنچه در رسانه‌ها آمده، در پی جلسه اعضای کمیسیون فرهنگی مجلس با نمایندگان هیئتمدیره انجمن‌های حوزه تجسمی، رئیس کمیسیون فرهنگی اعلام کرده در جلسات تصمیم‌گیری درخصوص قوانین مربوط به این بخش از جامعه هنری از اعضای انجمن‌ها و هنرمندان صاحب‌نظر این رشته‌ها در جهت مشاوره و رایزنی هر چه بیشتر استفاده خواهد شد.

در چندماه گذشته این اولین بار نیست که چنین نظری مطرح می‌شود و مسئولان صحت از استفاده از افراد و انجمن‌های مربوطه می‌کنند. چند ماه پیش نیز وزیر محترم ارشاد در پی جلسه‌ای که در موزه هنرهای معاصر با چند نفر از هنرمندان گذاشتند، پیشنهاد مشابهی را مبنی‌بر راه‌اندازی جایی تحت عنوان اتاق فکر تجسمی برای حل‌وفصل مسائل جامعه هنری مطرح کردند؛اگرچه تاکنون از تشکیل چنین اتاق فکری هنوز خبری نیست، ولی در کنار هم قراردادن این دو اتفاق حقیقتی را بیان می‌کندکه می‌توان از چند منظر به آن نگریست.

۱- مسائل حوزه تجسمی بیش از آن چیزی است که در ابتدا به نظر می‌آید.

۲- به دلیل تخصصی‌بودن و پیچیدگی‌های مخصوص به خود، برای طرح و حل مسائل جامعه تجسمی نیاز به کارشناسان همین حوزه‌هاست.

۳- یک‌بار دیگر نشان داده شد تا چه حد نقدها و اظهارنظرهای هنرمندان صاحب‌نظر و پیگیری انجمن‌ها می‌تواند مؤثر باشد.

۴- نسبت به چندسال گذشته تا چه مقدار فضا به سمت تفاهم بیشتر، جدی‌گرفتن یکدیگر و احترام به تجربه و تخصص افراد مشغول در شاخه‌های مختلف هنری پیش رفته است و این خود نویدی است برای جلب همکاری هرچه‌بیشتر برای افزون‌تر.

۵- مسئولیت هرچه‌بیشتر انجمن‌ها و هیئتمدیره‌های مربوطه به‌لحاظ بیشترشدن انتظارات اعضا از آنها.

۶- شکی نیست که بودن هنرمندان تجسمی در کنار نمایندگان قوه‌مقننه می‌تواند به شفافیت امور مربوط به این بخش کمک شایانی کند.

۷- درصورت تشکیل اتاق فکر تجسمی در معاونت هنری، بخش مهمی از مشکلات این حوزه؛ مثل فرستادن آثار به خارج از کشور، خریدهای هنری ولی... با راحتی بیشتر حل خواهد شد.

۸- تصویب تبصره خرید ارگان‌های دولت از درصدی از بودجه شفافیت بیشتری خواهد یافت.
۹- تصویری که چنین اقدامی (مشورت‌گرفتن از هنرمندان در کمیسیون‌های هنری) به جامعه هنری و درکل، جامعه هنری و فضای خراج از ایران انتقال خواهد داد، ابزار بسیار کارآمدی است برای پیشبرد دیپلماسی فرهنگی.

۱۰- مجموعه تجسمی بیش از هر رشته دیگر هنری افراد مشغول به خود را داراست؛ به‌گونه‌ای که باوجود چرخش اقتصادی ضعیف‌ترش نسبت به سینما و موسیقی، ولی بیشترین درصد اشتغال را شامل شده که این خود گویای این است که توجه به بخش اقتصادی این مجموعه، مشکلات بخش وسیعی از جامعه هنری را حل خواهد کرد.

روی صحنه

«زبان تمشک‌های وحشی» از ۹ مرداد روی صحنه

● **گروه هنر:** نمایش «زبان تمشک‌های وحشی» به‌گفته‌ی نوحیه نغمه، همچنین استودیوی mop از ایتالیا تمدنی و به کارگردانی شیوا مسعودی، از دوشنبه، ۹مرداد در تماشاخانه پایلوز روی

صحنه می‌رود. پیش‌فروش بلیت‌های نمایش «زبان تمشک‌های وحشی» از پنجشنبه، ۲۹ تیر در سایت تیوال آغاز شده است. نمایش «زبان تمشک‌های وحشی»، تازه‌ترین همکاری شیوا مسعودی در مقام کارگردان و نغمه تمینی در مقام نویسنده، ۹ مرداد با بازی صابر ابر، الهام کردا و علی شادمان روی صحنه می‌رود و تهیه‌کنندگان این اجرا، سما اکبری‌تاجیک و ایمان یزدی هستند. همچنین استودیوی mop از ایتالیا وظیفه طراحی صحنه و فضاسازی مجازی این نمایش را برعهده دارد. علاقه‌مندان می‌توانند از طریق سایت تیوال اقدام به خرید بلیت‌های این نمایش کنند. این نمایش مرداد و شهریور ساعت ۱۸:۴۵ در تماشاخانه پایلوز روی صحنه می‌رود.

گروه هنر: هیاهو و حواشی اولین فیلم بلند مه‌ران مدیری در چندروز گذشته آن قدر زیاد بوده که بسیاری، حتی آنهایی را که عادت به دنبال‌کردن خبرهای اکران ندارند، متوجه «ساعت ۵ عصر» کرده است؛ حاشیه‌هایی پررنگ‌تر از متن که عمدتاً ناشی از تقلای بیش‌ازحد این بازیگر–فیلم‌ساز برای تبدیل‌شدن به «مرد اولین‌ها» است.

فیلم‌سازی در ۵۰ سالگی

مه‌ران مدیری بازیگری است که در میان‌سالی قصد کرد نخستین فیلم سینمایی‌اش را مقابل دوربین ببرد؛ مردی که بارها دربراه‌اش از صفت «تابخه» استفاده شده است و به‌راستی نوبوش در طراحی آتیم‌ها و سریال‌هایی که طی سالیان توانست مخاطبان بسیاری را با خود همراه کند، مثال‌زدنی است. همه اینها مدیری را به چهره‌ای آشنا و دوست‌داشتنی برای مخاطبان تلویزیون بدل کرده. شاید به همین دلیل غیبت چندساله او از رسانه ملی و راهی‌شدنش به شبکه نمایش خانگی، جای خالی‌اش را در پیش از پیش برای مخاطبانش آشکار کرد. بیره نیست اگر مدیری را در عرصه طنز این کشور در زمره کسانی دسته‌بندی کنیم که توانست قواعد و چارچوب‌ها و گاه خطوط قرمز را جابه‌جا کند و تماشاگرانش را طی سالیان مختلف با گونه‌های مختلف کمدی آشنا کند و سبک خاص خودش را داشته باشد. این میل به اولین‌بودن همیشه با شخصیت وجودی مدیری آمیخته شده است و در رقابت با خودش، هرازچندگاهی چالشی را آغاز می‌کند و شاید جدی‌ترین آن اجرای برنامه «دورهمی» که حواشی بسیاری را به دنبال داشت. برنامه شامگاه جمعه، ۳۰ تیر دورهمی که با حضور روشک عجمیان برگزار شد، ذرواقع پاسخی بود به تمام این حاشیه‌ها. در این برنامه، «عجمیان» درخواست کرد این‌بار او از میزبانش؛ یعنی مدیری سوآلاتی را مطرح کند. مدیری در پاسخ به این پرسش که بخشی از حرف‌های شما در قالب پلاتو کاملاً سیاسی و هدفمند است، گفت: «من از ۸۸ تا سال ۹۳ اصلاً در تلویزیون نبودم و هیچ‌جا نقدی مطرح نمی‌کردم. در فضای مجازی هم نبودم، پس چرا به من می‌گویند که تو سال‌هاست انتقاد می‌کنی. من دو سال است که با ساخت برنامه درحاشیه و دورهمی به تلویزیون آدمم. دیگران هم نقد می‌کنند و حرف می‌زنند، اما تا من یک حرفی می‌زنم، هر دو جناح سیاسی به من حمله می‌کنند، درحالی‌که آنچه که من می‌گویم مسائلی است که به ذهنم می‌آید». مدیری ادامه داد: «من چیزهای را که درباره مسائل اجتماعی و مشکلات مردم به ذهنم می‌رسد می‌گویم و وظیفه خودم می‌دانم که آنها را بگویم زیرا تریونی در اختیار دارم و باید حرف مردم را در این تریون بگویم. اینکه از جایی خط می‌گیرم یا از جایی به من گفته‌اند چنین حرف‌هایی بزنم یا تلویزیون به من گفته این حرف‌ها را بگویم، اصلاً صحت ندارد. اینکه من طرفدار یک جناح یا دشمن یک جناح دیگر هستم درست نیست. قرار است که همه تحمل داشته باشیم و انتقادپذیر باشیم، هرچند برخی از کسانی که این حرف‌ها را می‌شنوند،

هنر

کابوس‌های مردی که می‌خواست اولین باشد



انتقادپذیر نیستند و هرچه از دهانشان درمی‌آید به من می‌گویند، اما اگر قرار باشد من انتقاد کنم و شما انتقادپذیر نباشید، پس فرق بین من و شما چیست؟ من فقط مشکلات مردم را می‌گویم».

هم‌زمان با اکران نخستین فیلم سینمایی مدیری، اینفوگرافی جالبی از او در فضای مجازی منتشر شده که به گوشه‌هایی از فعالیت‌های او اشاره می‌کند:

«علاقه داشته زیست‌شناس شود، اما علت ریاضیات در جهان را نمی‌دانم! ممنوع‌الکاری در تمام رشته‌های هنری به دلیل محبوبیت ساعت خوش در دهه ۷۰»

«قرار بود در ضیافت و سلطان بازی کند، اما ممنوع‌الکار شد.

«دیدار، اولین تجربه بازیگری او در سینما به کارگردانی محمدرضا هنرمند بود که توقیف شد.

«اولین تجربه خوانندگی او تیتراژ فیلم «هم‌نفس» بود و این تجربه با گروه دارکوب ادامه پیدا کرد.

«اعتراض گسترده نهادهای حامی پزشکان به درحاشیه.

«به مدت شش سال گوینده داستان شب رادیو بود.

«سیگارکشیدن در نشست خبری فیلم ساعت پنج عصر

«انتقاد حامیان دولت از سخنان تیش‌دار او در دورهمی پس از انتخابات ۹۶…»

«تجه‌کنندگان این اینفوگرافی که جزء تیم کاری مدیری هستند، از این گزاره‌ها تحت‌نظر عنوان «بخشی از اطلاعات جالبی» نام برده‌اند که از مدیری منتشر شده است.



گزارش «شرق» از جشنواره تئاتر آوینیون فرانسه

پیوند معماری با تئاتر

مجید موثقی . نویسنده و کارگردان

تکراری خود را برای دیدن این نمایش‌ها هدایت می‌کند، اما شور و نشاط آوینیون به نمایش‌های بخش OFF با همان خارج از جشنواره بر می‌گردد که این بخش مستقل امسال نزدیک به «هزاروپانصد نمایش گوناگون» را تدارک دیده است. اگر هرکدام از این کارها بین دو تا ۲۰ اجرا داشته باشند، میانگین نسبی تعداد اجراها نزدیک به ۱۷۰هزارتا در طول ماه خواهد شد و این تنها آمار اجراهای داخل سالن‌هاست که اگر با کارهای خیابانی جمع شود، رکورد غیرقابل تصویری برای یک رویداد هنری رقم خواهد خورد. در نظر بگیرید هم‌زمان با جشنواره آوینیون فستیوال‌های کوچک دیگری نیز در این شهر به بهانه‌های مختلفی در جریان هستند و نزدیک غروب آفتاب هیاهوی تئاتر در آغوش می‌گیرند. عین شده و در هر کوی‌وبزرگی گروه‌های گوناگونی عین‌شدن در حال آواز، بازی یا پایکوبی هستند. از سراسر جهان در حال آواز، بازی یا پایکوبی هستند. البته بادهای بی‌خبر آوینیون نیز بی‌کار ننشسته و پوسترها را در کوچه‌ها و خیابان‌های این شهر می‌رقصانند که تماشای «رقص کاغذپاره‌ها» بدون دعوت‌افتاب برای همگان مهیاست. البته جشنواره آوینیون به غیر از تئاتر، نمایش فیلم، کنسرت و انیمیشن را نیز در برنامه دارد، ولی تمرکز اصلی آن روی هنرهای نمایشی است؛ آثاری که گاه در ساعتی از بامداد به پایان می‌رسند. حضور ایران در این رویداد هنری همیشه به‌ندرت، آن‌هم در بخش‌های جنبی جشنواره بوده است که می‌توان از آتیا پسیانی، کیومرث مرادی، رضا حداد، سیامک احصایی و آرون دشت‌آزای نام برد. یک «ویدئو اینستالیشن» نیز با موضوع «تغزیه» از «عباس کیارستمی» در سال‌های پیش در این جشنواره نشان داده شده است، اما سال گذشته برای اولین‌بار «امیررضا کوهستانی» با نمایش «شنیدن» در بخش رسمی این جشنواره شرکت کرد. این کار آخر او از قوام خوبی در متن

مدیری پس از سال‌ها تصمیم گرفت نخستین فیلم سینمایی‌اش را مقابل دوربین ببرد. صحبت‌هایش در نشست رسانه‌ای فیلم که به‌یک‌باره در مقابل ده‌ها دوربین بدون مقدمه شروع به سیگارکشیدن کرد، مورد توجه بسیاری از رسانه‌ها قرار گرفت و بارها در شبکه‌های اجتماعی بازتشر شد. صحبت‌هایش در این نشست خبری تا حدی رویکرد او در ساخت نخستین فیلمش را نشان داد؛ فیلمی که تا حد زیادی از دغدغه‌های این‌روز‌هایش نشئت می‌گیرد و سال‌ها ایده‌ای در ذهنش برای تبدیل‌شدن به یک فیلم سینمایی باقی مانده؛ فیلمی که طبق صحبت‌های مدیری و‌سواس بسیاری برای ساختش به خرج داده و در نهایت حاصل زحمت چندین‌ماهه او این روزها بر پرده سینماست. بسیاری از بازیگرانی که سال‌ها با مدیری همکاری کرده‌اند و حتی چهره‌های عرصه موسیقی در افتتاحیه خصوصی این‌فیلم حضور داشتند و از این مراسم به‌عنوان بزرگ‌ترین اکران خصوصی سینمایی ایران نام برده شد، اما ظاهراً رکوردشکنی مدیری به اینجا ختم نشد؛ او و‌خش‌کننده فیلمش، علی سرتیپی، برنامه‌های دیگری برای اکران این فیلم در نظر گرفته‌اند.

طبق گفته روابط‌عمومی این فیلم سینمایی، «ساعت ۵ عصر» رکوردهای بیشترین تماشاگر، بیشترین سانس در یک سینما، بیشترین سانس در کشور، بیشترین سانس فوق‌العاده بامدادی، بیشترین فروش اینترنتی و بیشترین فروش روز اول اکران یک فیلم در سینمای ایران را شکسته است.

هرچند که از ابتدای اکران عمومی این فیلم سینمایی حواشی دیگری نیز در فضای رسانه‌ای خیزش یافت شد، ازجمله اینکه در سینما قدس به خیرنگاران و عکاسانی که نام می‌برند؛ تهیه گزارش از حضور مه‌ران مدیری در نمایش به شرط خرید بلیت اجازه ورود داده شد یا اینکه بسیاری از سالن‌های سینما در روز ابتدایی اکران، نسخه‌ای از فیلم برای نمایش در اختیار نداشتند، اما نکته‌ای که در این میان حائز اهمیت است، ورود مه‌ران مدیری به دنیای سینما و برداشت‌های مختلف از تجربه نخست کارگردانی او در سینماست. بسیاری تا به امروز «ساعت ۵ عصر» را ادامه آثار تلویزیونی مدیری می‌دانند و برخی دیگر از این فیلم به‌عنوان فیلم شخصی او نام می‌برند؛ فیلمی که نمی‌توان به آن به صرف فیلم طنز نگاه کرد و مدیری این‌بار نیز چالش دیگری را آغاز کرده است. قضاوت درباره اثر این سینمایی در ابتدای اکران کمی زود است و باید تا فروکش‌کردن حواشی اکران فیلم صبر کرد و برداشت‌های مختلف از رویکرد او در این فیلم را با دقت بیشتری مرور کرد، اما نمی‌توان از این نکته هم غافل شد که تأکید بر اولین‌بودن، «رویداد هنر» را مخفی می‌کند و این به نظر، بزرگ‌ترین کابوس این‌روز‌های مه‌ران مدیری است.

دیده و طراحی: قلملمه آگاردی

برنامه‌ریزی و سرمایه‌گذاری بلندمدت امکان‌پذیر نخواهد بود. مقایسه جشنواره آوینیون با «جشنواره فجر»، ما هم از لحاظ بودجه و هم از لحاظ جایگاه هنری غیرممکن است. زیرا در بسیاری از فضاهای اجتماعی ما هنوز تئاترفرقتن به یک عادت اجتماعی تبدیل نشده است. بی‌برده می‌توان گفت هنوز با هنرمندان تئاتر به‌عنوان موجوداتی عجیب‌وغریب رفتار می‌شود و جایگاه و حرفه هنرمند در جامعه هنوز تعریف نشده است. با این شرایط در نظر بگیرید یک جشنواره ۱۰روزه مثل فجر که درازای آن فاصله نیم‌کیلومتری تئاتر شهر تا تالار وحدت است، نمی‌تواند تئاتر را به دغدغه اصلی جامعه تبدیل کند درحالی‌که در آوینیون زندگی و درآمد مردم با هنر تئاتر گره خورده و این جشنواره نقش مهمی در جذب توریست و اقتصاد یک کشور برعهده دارد. آنچه که می‌توان از جشنواره‌های بزرگی چون آوینیون برای تئاتر ایران آموخت این است که نقش تئاتر، بزرگ‌تر از برپایی یک جشنواره است، اما خارج از تمام این نکات تحلیلی، جشنواره آوینیون در این دوره بی‌ایراد و بی‌نقص هم نبود. نقدی که می‌توان به آن کرد، همان «مدیریت و هیئت انتخاب» آن است که کارها و نمایش‌های ضعیفی را در بخش اصلی جشنواره قرار داده‌اند و حضو انکشت‌شمار نمایش‌های غیرفرانسوی‌زبان ایرانی مخاطبان جشنواره سؤال‌برانگیز شده بود. آن‌هم نمایش‌هایی زی‌نویس اکتلیسی برخوردار نبودند و این تنها پایان ماجرا نیست؛ پوستر رسمی «هفتادویکمین دوره جشنواره آوینیون» با لوگوی فستیوال و تنها نام مدیر جشنواره «اولیویه پی» مزین شده است و نکته جالب این است که این همه توجه برای او کافی نبود. او با روی‌صحنه‌بردن نمایش پنج‌ساعته به نام «پاریسی» گل سرسید این دوره از جشنواره لقب گرفت. بایسته و شایسته است که این وقت و اجرائی نمایش ایرانی آنکه به مدیر جشنواره تعلق گیرد، برای چهار نمایش، بهتر هماهنگی و برنامه‌ریزی سیاسی در امسال هم‌زمان با انتخابات فرانسه، «اولیویه پی» اعلام کرد که اگر جناح راست پیروز شود، جشنواره را معلق خواهد کرد. مشخص است که او فردی یک‌کلام است و چنین مدیرانی تنها قادر به همکاری با دوستان و آشنایان خود هستند که در این لحاظ انتخابات آثار جشنواره در این دوره با سواگر زیادی همراه بود. شاید همین جناح‌گیری‌های سیاسی در کیفیت آثار نه‌چندان دلچسپ این دوره نقش داشته است. نکته دیگر آنکه فقدان نمایش‌های کم‌دایلوگ و مدرنی که از خلاقیت و تصویرسازی خوبی برخوردار هستند، در این دوره کاملاً احساس می‌شد. در انتها سفر به آوینیون رؤیایی با چالش‌هایی نیز همراه است. اگر با گرمای هوا میانه خوبی ندارید و برای گرفتن تاکسی‌های شبانه پولی در جیب ندارید، قید این سفر هيجان‌انگیز را بزنید، زیرا مجبور می‌شوید ده‌ها کیلومتر را با پای پیاده برای بازگشت به محل اقامتان طی کنید و هنگامی که آفتاب بر می‌آید متوجه می‌شوید که در رختخواب هستید و این قلندریشینی یک‌بار برای همیشه نیست!

سال چهاردهم • شماره ۲۹۱۷ • زندان

زیر آسمان فیروزهای

«شب‌های جز»

برای سومین سال پیاپی



● **گروه هنر:** رویداد موسیقی شب‌های جز حالا برای سومین سال پیاپی به کار خود ادامه می‌دهد. این رویداد که در دو سال گذشته به همت سازباز در سالن آصفی‌تئاتر محک برگزار شد، این بار در فرهنگ‌سرای نیاوران روی صحنه خواهد رفت. همچنین برای اینکه مخاطبان سبک «جز» بتوانند از تمام کنسرت‌های نزدیک به این سبک در ایران استفاده کنند، قرار است امسال این رویداد زودتر از همیشه و در تاریخ هفتم و هشتم مرداد برگزار شود؛ چراکه در شهریور چند برنامه مشابه وجود دارد. همچنین «سازباز» قصد دارد از سال آینده تغییراتی در این برنامه ایجاد کند و فعالیت‌های خود را گسترش دهد. امسال این برنامه مانند سال‌های گذشته میزبان برخی از چهره‌های سرشناس این سبک در ایران است. «سردار سرمست» که از اولین هنرمندان فعال جز است، با «تریوه» خود به همراه «عمید بنگدار» و «فرهاد لقایی» در این رویداد حضور دارد و برخلاف سال گذشته بیشتر قطعاتی که اجرا خواهد کرد، اورجینال و از ساخته‌های خودشان خواهد بود. همچنین گروه «امیر دارابی» این‌بار تبدیل به «کوارتت» شده و «مجید سالاری» هم به‌عنوان خواننده در بیشتر قطعات، کنار «حمزه یگانه» و «امین طاهری» حضور دارد. این کنسرت‌ها مانند سال‌های گذشته در هر سانس شامل اجرای دو‌گروه است و علاقه‌مندان با تهیه یک بلیت می‌توانند اجرای دو‌گروه را ببینند. «و اجرای دیگر از شب‌های جز امسال متعلق به دو پیانیست است: «آرشید آذرین» و «هوشیار خیام». آذرین که اواخر سال گذشته آلبوم «هفت جان» را منتشر کرده، حالا با همکاری «ماکان اشگوری»، «روزبه فدوی» و «امیر رفعتی» روی صحنه می‌رود. همچنین هوشیار خیام هم به باده‌نوازی پیانو خواهد پرداخت. در قسمت‌هایی «ماکان محمدی» نوازنده تار با او هم‌نوازی می‌کند. خیام و محمدی به‌تارگی آلبومی براساس دوتوازی پیانو و تار منتشر کرده‌اند. سازباز در تمام این سال‌ها تلاش کرده برای خود هویت‌سازی کند و در این روند به جزئیات بصری نیز اهمیت داده است. آنها توانستند در زمینه طراحی پوستر نیز به استایل خاصی برسند. پوسترهایی که برای رویداد شب‌های جز در این سه سال طراحی شده، همیشه امضا و المان‌های مشترکی داشته است اما دچار تکرار نشده؛ چراکه به واسطه خلاقیت طراحی (مریم خسروانی) همیشه یک ایده منحصربه‌فرد وجود دارد که آنها را از هم متمایز می‌کند. این رویداد هم مانند کنسرت‌های دیگری که سازباز برگزار کرده (کنسرت کریستف رضاعی و شب‌های جنوب) رأس ساعت ۲۱ در فرهنگ‌سرای نیاوران برگزار می‌شود. در نهایت ترتیب اجرای برنامه‌ها به این صورت خواهد بود: برنامه شب اول (شنبه) قسمت اول: تریوی سردار سرمست و قسمت دوم: آرشید آذرین. برنامه شب دوم (یکشنبه) قسمت اول: هوشیار خیام و قسمت دوم: گروه امیر دارابی. علاقه‌مندان برای تهیه بلیت می‌توانند به سایت تیوال مراجعه کنند.

واکنش به حذف بخش عکس از تئاتر فجر

● **گروه هنر:** یک عکاس تئاتر در واکنش به حذف‌شدن بخش عکس از جشنواره تئاتر فجر گفت: به چه قیمتی می‌خواهند این شوروهیجان را از جشنواره بگیرند؟! مهدی آشتنا - عکاس تئاتر - در گفت‌وگو با ایسنا، اظهار کرد: این اعتراض، یک موضوع شخصی نیست، من واقعا دغدغه عکاسی تئاتر را دارم و در ادوار مختلف، دبیر جشنواره‌های مختلف بوده‌ام. اکنون تصمیم‌گیری در جشنواره‌ها، سلیقه‌ای شده است و هراب یک دبیر، بخشی را اضافه و دیگری بخشی را کم می‌کند. آنها تبعات این کار را درک نمی‌کنند. او با بیان اینکه حالا دوره، دوره تصویر است، ادامه داد: درحال‌حاضر در دوره‌ای نیستیم که بخواهیم چنین چیزی را حذف کنیم. عکس، اولین قلم تبلیغاتی برای هر تئاتری است. جالب‌تر اینکه کسانی که به عکاسی تئاتر اعتقاد ندارند، از بهترین عکاسان تئاتر استفاده می‌کنند. امروزه تئاتر به‌جز عکس، به تیزسازی هم رو آورده است. آشنا بیان کرد: می‌دانم در جشنواره‌های دیگر، بخش‌های جنبی جداگانه بررسی می‌شوند، اما بودجه به خودشان واگذار می‌شود؛ مانند خانه سینما که بخش پوستر و تبلیغات را حذف کرده، اما بودجه‌ای به انجمن عکاسان سینما می‌دهد و آنها با برگزاری جشنی، آثار یک سال گذشته را ارزیابی و از برگزیدگان تقدیر می‌کنند. اگر ما بخواهیم به صورت جدا، مانند عکاسان سینما برای خودمان جشن برگزار کنیم، بودجه آن از کجا می‌آید؟ درحال‌حاضر بودجه‌ای که به صنف داده می‌شود، مبلغ زیادی نیست. این عضو انجمن عکاسان تئاتر ادامه داد: آیا به بودجه‌ای که قرار بود، برای نشان‌دادن تصویر یک سال تئاتر ایران هزینه شده، فکر کرده‌اند یا همین‌طوری کنارش گذاشته‌اند؟! من برای دبیر جشنواره تئاتر فجر احترام قائلم، اما وقتی بخشی را برمی‌دارند، فکر کرده‌اند بودجه‌ای را که صرف آن می‌شد، چگونه می‌خواهند برگرداند؟! اینکه چه بر سر عکاسی تئاتر می‌آید؟